

Zomerdruppels

COColumn door Joep van Zijl

De afdruk van zijn volle onderlip op het koele glas rosé. Het condenswater op de buikige kelk, dat via de voet en langs de plankjes van de oude terrastafel op zijn knie valt. Zijn gespierde kuit, die je in de winter nooit gezien zou hebben. De zweetdruppels op zijn voorhoofd glinsteren in de zon.

Wat zou ik graag zo'n druppel zijn, denk ik terwijl ik de jongen aan het tafeltje naast mij weer aandachtig bestudeer. Eerst even in zijn stoppelbaardje kroelen om vervolgens via zijn hals naar de glijbaan van zonnebrand op zijn borstkas af te reizen. Daar eenmaal aangekomen, geniet ik even van de zon voordat de trilling van zijn hartslag mij de vrije val richting buikspieren instort.

Even bukken voor de V-hals van zijn T-shirt en dan de plekjes ontdekken, die voor andere terrasbezoekers geheim blijven. Als in een achtbaan over zijn wasbordje. Of dat hij het zweet langs zijn rug voelt lopen en ik bij zijn billen tot stilstand kom.

'Mag ik nog een glas rosé,' vraagt de jongen. Terwijl de ober zijn bestelling op een apparaatje intoetst, kijkt hij in mijn richting. Nu niet meteen je hoofd wegdraaien denk ik. Dan heeft hij zeker door dat je naar hem zat te staren. Ik blijf daarom stil zitten en kijk hem vanachter mijn zonnebril nog even aan. Op het moment dat ik mijn hoofd dan toch wil omdraaien lacht hij naar me. Ik lach terug maar voel me ook een beetje betrap.

Hij had natuurlijk allang gezien dat ik hem met mijn ogen uitkleedde. Om zijn ego niet al teveel te strelen, besluit ik me op iets anders te concentreren. 'Nog twee witbiertjes en de menukaart graag,' klinkt het achter me. Voor me fietst een groepje jongens voorbij. De laatste heeft een voetbal onder zijn arm en de eerste twee dragen geen T-shirt. De groene vlekken op hun bewegende korte broeken, verraden dat het partijtje al is gespeeld.

Mijn buurman heeft inmiddels zijn derde glas rosé besteld en bekijkt de menukaart. Ik merk dat ik mijn ogen maar moeilijk van hem kan afhouden. Als ik mezelf met succes dwing om meer rond te kijken, zie ik dat het terras helemaal vol zit. Vanaf de zijkant houden veel mensen alle tafeltjes nauwlettend in de gaten. Zodra gasten aanstalten maakt om te vertrekken, spieden ze zich naar de leeggekomen stoelen.

Ongeduldige, soms zelf boze blikken, maken mij duidelijk dat niet iedereen het ermee eens dat ik in mijn eentje een tafel bezet hou. Hetzelfde geldt voor mijn buurman al lijkt die zich er weinig van aan te trekken. Ik wenk de ober, bestel een witbiertje en vraag om de menukaart. Mijn keus valt op de 'caesar salade', Verder vraag ik om een mandje stokbrood met kruidenboter.

Nog geen vijf minuten later, staat mijn 'caesar salade' op tafel. De grens tussen zon en schaduw heeft mijn buurman inmiddels bereikt. Ik sluit daarom nog even mijn ogen om in alle rust van de laatste zonnestralen te genieten. Een tijdje later voel ik opeens een hand op mijn

licht verbrande schouder en schrik op. 'Laat je salade niet warm worden,' zegt mijn buurman. Ik kijk op mijn horloge en zie dat ik wel 15 minuten hebben zitten dutten. 'Oh ja, natuurlijk, sorry, ik was in slaap gevallen,' antwoord ik. 'Ja dat heb ik gezien. Ik ben Mark trouwens. Vind je het erg als ik bij jou aan tafel kom zitten? Kan ik je wakker houden en ben ik van die ongeduldige en boze blikken af.'

'Eh, ja natuurlijk. Kom hier zitten,' antwoord ik. Terwijl Mark zich omdraait om zijn tas, zonnebril en glas rosé te pakken, doe ik nog heel even mijn ogen dicht. Heerlijk, het is weer zomer!